

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Złotoryi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Michał Misiak
Protokolant:	Anna Rogalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Anny Chomiczewskiej

po rozpoznaniu w dniu 05 lipca 2018 r. w Złotoryi

sprawy

P. K.

urodz. (...) w Z.

syna I. i H. z d. F.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 02 lutego 2018 roku w N. rejonu (...) województwa (...) biegł w kierunku małoletnich W. W. lat 14 i N. S. lat 14 grożąc im pozbawieniem życia, przy czym groźba ta wzbudziła w wymienionych uzasadnioną okolicznościami obawę jej spełnienia, czym działał na szkodę W. W. reprezentowanej przez matkę A. W. oraz N. S. reprezentowanej przez matkę J. S., przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem,

to jest o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

II. w dniu 04 września 2017r. w N. rejonu (...) groził J. L. pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną okolicznościami obawę jej spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

III. w sierpniu 2017r. w N. rejonu (...) groził M. S. (1) pozbawieniem życia i uszkodzeniem mienia w postaci samochodu, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną okolicznościami obawę ich spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

IV. w okresie od 01.07.2013r. do 31 sierpnia 2013r. w N. rejonu (...) groził K. G. pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną okolicznościami obawę jej spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

V. w dniu 11 stycznia 2014r. w N. rejonu (...) groził S. N. uszkodzeniem samochodu, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną okolicznościami obawę jej spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

VI. w dniu 11 stycznia 2014r. w N. rejonu (...) groził D. N. uszkodzeniem ciała, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną okolicznościami obawę jej spełnienia, przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

VII. w dniu 18 stycznia 2017r. w budynku o nr (...) przy ul. (...) w N. rejonu (...) sprowadził bezpośrednio niebezpieczeństwo zdarzenia zagrażającego życiu i zdrowiu wielu osób w postaci rozprzestrzeniania się substancji trujących w ten sposób, że pozostawił bez dozoru płonąca świeczkę w zajmowanym przez siebie mieszkaniu nr (...), która zapoczątkowała niekontrolowany proces palenia się ławy oraz innych łatwopalnych przedmiotów i wydzielania gazowych, trujących produktów spalania rozprzestrzeniających się na budynek, czym działał na szkodę J. i G. P., T., A. i W. W., J. L., A. T., W., M. i B. S., M., A., A. i M. S. (2), J. G., K. S., K. i V. K. oraz E. S., przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem

tj. o czyn z art. 164§1 kk w zw. z art. 163§1 pkt 3 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

VIII. w dniu 04 września 2017r. w budynku o nr (...) przy ul. (...) w N. rejonu (...) sprowadził bezpośrednio niebezpieczeństwa zdarzenia zagrażającego życiu i zdrowiu wielu osób w postaci rozprzestrzeniania się substancji trujących w ten sposób, że pozostawił nieugaszony papieros w zajmowanym przez siebie mieszkaniu nr (...), który zapoczątkował niekontrolowany proces palenia się wersalki z pościelą i wydzielania gazowych, trujących produktów spalania rozprzestrzeniających się na budynek, czym działał na szkodę J. i G. P., T., A. i W. W., J. L., A. T., W., M. i B. S., M., A., A. i M. S. (2), J. G., K. S., K. i V. K. oraz E. S., przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem,

tj. o czyn z art. 164§1 kk w zw. z art. 163§1 pkt 3 kk w zw. z art. 31 § 2 kk,

IX. w styczniu 2018r. w budynku o nr (...) przy ul. (...) w N. rejonu (...) sprowadził bezpośrednio niebezpieczeństwa zdarzenia zagrażającego życiu i zdrowiu wielu osób w postaci rozprzestrzeniania się substancji trujących, w ten sposób, że celowo rozpałił ogień na szafce w lokalu nr (...), który zapoczątkował niekontrolowany proces palenia się łatwopalnych przedmiotów i wydzielania gazowych, trujących produktów spalania rozprzestrzeniających się na budynek, czym działał na szkodę J.

i G. P., T., A. i W. W., J. L., A. T., W., M. i B. S., M., A., A. i M. S. (2), J. G., K. S., K. i V. K. oraz E. S., przy czym czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem

tj. o czyn z art. 164§1 kk w zw. z art. 163§1 pkt 3 kk w zw. z art. 31 § 2 kk,

I uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190§1 kk w zw. z art. 31§2 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk skazuje go na karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach II i III części wstępnej wyroku, stanowiących występki z art. 190§1 kk w zw. z art. 31§2 kk, popełnione w warunkach ciągu przestępstw, opisanego w art. 91§1 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk w zw. z art. 91§1 kk skazuje go na karę 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności;

III uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 190§1 kk w zw. z art. 31§2 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk skazuje go na karę 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności;

IV uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach V i VI części wstępnej wyroku, stanowiących występki z art. 190§1 kk w zw. z art. 31§2 kk, popełnione w warunkach ciągu przestępstw, opisanego w art. 91§1 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk w zw. z art. 91§1 kk skazuje go na karę 3 (trzy) miesięcy pozbawienia wolności;

V uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż oskarżony działał nieumyślnie i czyn ten kwalifikuje z art. 164§2 kk w zw. z art. 163§1 pkt 3 kk w zw. z art. 31§2 kk i za to na podstawie art. 164§2 kk skazuje go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

VI uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, iż oskarżony działał nieumyślnie i czyn ten kwalifikuje z art. 164§2 kk w zw. z art. 163§1 pkt 3 kk w zw. z art. 31§2 kk i za to na podstawie art. 164§2 kk skazuje go na karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

VII uznaje oskarżonego P. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 164§1 kk w zw. z art. 163§1 pkt 3 kk w zw. z art. 31§2 kk, z tym ustaleniem, iż oskarżony działał w zamiarze ewentualnym i za to na podstawie art. 164§1 kk skazuje go na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności;

VIII na podstawie art. 91§2 kk łączy wymierzone oskarżonemu P. K. kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;

IX na podstawie art. 93a§1 pkt 2 kk, art. 93b kk i art. 93c pkt 2 kk orzeka wobec oskarżonego P. K. środek zabezpieczający w postaci terapii;

X na podstawie art. 63§1 kk na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od 02 lutego 2018 r. godz. 19.30 do dnia 15 maja 2018 r. godz. 19.30 i od dnia 21 maja 2018 r. godz. 19.30 do dnia uprawomocnienia się wyroku;

XI zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. J. kwotę 1092,24 złotych (888 zł +204,24 zł jako podatek VAT), tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;

XII na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

. Sygn. akt II K 225/18

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423§1a kpk, stosownie do zakresu wniosku o uzasadnienie wyroku, sąd ograniczył uzasadnienie wyroku do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów oraz kwalifikacji prawnej czynu z punktu IX części

Sąd zważył, co następuje:

Sąd w pełni zaaprobował propozycję kwalifikacji prawnej, wskazaną przez oskarżyciela publicznego w punkcie IX zarzutów aktu oskarżenia, inaczej, niż w przypadku, podobnych zachowań oskarżonego, zarzucanych mu w punktach VII i VIII, gdzie sąd uznał te zachowania za nieumyślne.

Oceniając stronę podmiotową zarzucanych w punktach VII-IX czynów zabronionych, sąd miał na uwadze przebieg tych zdarzeń oraz stwierdzone opiniami biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii właściwości osobiste oskarżonego, odpowiadającego w warunkach w znacznym stopniu ograniczonej poczytalności, wynikającej z lekkiego upośledzenia umysłowego oraz organicznych uszkodzeń ośrodkowego układu nerwowego. Te właściwości osobiste oskarżonego, co także wynika ze wspomnianych opinii biegłych, cechują się, m.in., obniżoną zdolności myślenia abstrakcyjnego i przewidywania konsekwencji swoich zachowań, przewagą uznania za ważniejsze korzyści natychmiastowych, niż dalszych ewentualnych następstw zachowania. Przy czym zaznaczyć należy, jak obrazowo wskazały biegłe podczas wysłuchania przez sąd, że oskarżony rozumie zależność pomiędzy pozostawieniem niedopałka papierosa czy rozpaleniem ognia a możliwością powstania pożaru, posiadając jednak wymienione powyżej wady w zakresie wyboru ścieżki postępowania. O ile zatem, co zawarte było w opisie czynów z punktu VII i VIII zarzutów aktu oskarżenia, pozostawienie palącej się świeczki oraz niedopałka papierosa w mieszkaniu, w którym przebywał oskarżony, co ostatecznie doprowadziło do powstania stanu zagrożenia w postaci bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia w postaci rozprzestrzeniania się substancji trujących, należy uznać za nieumyślne, to inaczej przedstawia się kwestia rozpalenia ogniska w tym mieszkaniu. Oskarżony przebywał w tym mieszkaniu, co jednak nie może być utożsamiane z brakiem woli, chęci popełnienia przestępstwa, gdyż biegłe jasno wskazywały w opinii ustnej, że oskarżony kieruje się popędami, motywacjami doraźnymi, a zatem ważniejsze było w jego przypadku osiągnięcie celu „bliższego”, np. ogrzanie się, niż podejmowanie się możliwym dalszym następstwem, jakim mógłby być pożar. O ile zatem takie zachowania jak pozostawienie palącej się świeczki czy niedopałka papierosa może zostać uznane za wynik lekkomyślności, a oskarżony na swoim poziomie przewidywania mógł sądzić, że do pożaru czy uwolnienia substancji trujących nie dojdzie, to w przypadku rozpalenia ognia z patyków, zdaniem sądu, nieuchronnie do takiego bezpośredniego niebezpieczeństwa takiego zdarzenia dojść musiało, a oskarżony zdawał sobie z tego sprawę, rozumiał związek przyczynowy pomiędzy rozpaleniem ogniska a takim zagrożeniem. Z tego zatem względu, sąd uznał, iż należy inaczej potraktować stronę podmiotową w przypadku czynów z punktu VII i VIII od IX. Właśnie ta kwestia nieuchronności skutku, przewidywana przez oskarżonego wedle opinii biegłych, choć odkładana i lekceważona jako mniej ważna, nakazywała w przypadku czynu z punktu IX odróżnić zamiar ewentualny od nieumyślności.

Pozostałe kwestie związane z kwalifikacją czynu z punktu IX, takie jak samo powstanie bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia, związek przyczynowy nie budziły wątpliwości sądu (jasno wynikały z zeznań świadków, przebiegu interwencji straży pożarnej oraz pisemnej opinii biegłego z zakresu pożarnictwa).

Z tych względów, sąd uznał kwalifikację prawną zachowania oskarżonego, wskazaną przez oskarżyciela publicznego w punkcie IX aktu oskarżenia, za słuszną.

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe za poszczególne czyny zabronione, sąd, stosownie do treści art. 53 kk, wziął pod uwagę przede wszystkim stopień winy, który nie był niski i społecznej szkodliwości, uznany przez sąd za znaczny.

Jeśli chodzi o stopień winy, to sąd miał na względzie stwierdzoną u oskarżonego w znacznym stopniu ograniczoną poczytalność i szerzej jego właściwości osobiste. Pomimo tego, sąd nie uznał stopnia winy za niski, gdyż na negatywne zachowanie oskarżonego wpływ miały czynniki przynajmniej w części od niego zależne. O ile lekkie upośledzenie oraz organiczne uszkodzenia centralnego, ośrodkowego układu nerwowego to cechy niezależne od oskarżonego,

choć przyczyną organicznych uszkodzeń jest nadużywanie alkoholu przez oskarżonego, to za czynniki zależne od oskarżonego należy uznać zaprzestanie zażywania leków przeciwko padaczce a przede wszystkim wspomniane już nadużywanie alkoholu. Podkreślić przy tym należy, że praktycznie wszystkie popełnione przez oskarżonego czyny zostały popełnione w stanie po spożyciu alkoholu.

O wysokim stopniu społecznej szkodliwości świadczy przede wszystkim uciążliwość dla dość dużej liczby sąsiadów, tych najbliższych i nieco dalszych, stan niemal permanentnego zagrożenia ze strony oskarżonego. Groźby wobec indywidualnie oznaczonych pokrzywdzonych, co jasno wynika z zeznań świadków, oddziaływały także na lokalną społeczność. Tym bardziej za uciążliwe najbliżsi sąsiedzi mieli prawo uważać bardzo nieostrożne obchodzenie się ze źródłami ognia w mieszkaniu oskarżonego, co mogło spowodować pożar czy zaccadzenie. Jednoznacznie wskazuje na to zainstalowanie przed mieszkaniem oskarżonego czujnika gazowego oraz swoiste czuwanie przez sąsiadów i wkraczanie do jego mieszkania w razie zauważenia czy wycucia dymu, co zdarzało się również w nocy i wtedy było odbierane przez sąsiadów jako szczególnie groźne.

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe, sąd wziął pod uwagę także względy prewencji indywidualnej oraz ogólnej. Względem prewencji generalnej sąd przedstawił już powyżej wskazując na prawo lokalnej społeczności do życia wolnego od strachu przed przestępczymi zachowaniami oskarżonego. Jeśli chodzi o prewencję indywidualną, sąd miał na uwadze to, że oskarżony był już karany za podobne zachowania, zarówno za groźby karalne, jak i nieumyślne spowodowanie bezpośredniego niebezpieczeństwa w postaci pożaru, lecz stosowane kary o charakterze wolnościowym nie przyniosły skutku w postaci zmiany zachowania oskarżonego.

Z tego względu sąd uznał za sprawiedliwe kary jednostkowe w wysokości orzeczonej, jak w punktach od I do VII części dyspozytywnej wyroku.

W zakresie gróźb sąd zróżnicował wysokość kar z uwagi na wiek pokrzywdzonych czy przebieg poszczególnych zdarzeń, wykorzystując w poszczególnych przypadkach, gdy odstępy czasowe pomiędzy czynami były krótkie, instytucję z art. 91§1 kk.

Wymierzając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w wysokości dwóch lat, sąd miał na względzie to, że oskarżony tych czynów dopuścił się na dość znacznej przestrzeni czasowej i były to czyny skierowane przeciwko dwóm różnym dobrom prawnym. Mogąc wymierzyć karę pozbawienia wolności od roku do trzech lat i siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, sąd wymierzył karę z częściowym zastosowaniem zasady absorpcji i orzekł na podstawie art. 91§2 kk, jak w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku.

Z uwagi na wspomniane okoliczności, związane ze stopniem winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, sąd nie uznał za właściwe zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Przebieg procesu, począwszy od momentu zatrzymania oskarżonego, jego tymczasowego aresztowania i umieszczenia w szpitalu psychiatrycznym przy areszcie śledczym, jasno wykazał, że istotne dla zapobieżenia powtórzeniu przez oskarżonego podobnych czynów w przyszłości jest przyjmowanie przez niego leków oraz zachowanie abstynencji. Już bowiem nastąpiła istotna poprawa zachowania oskarżonego. Z tego względu, podzielając stanowisko biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii, ujmując rozstrzygnięcie w zakresie kary i innych środków całościowo, konieczne było dwutorowe oddziaływanie na oskarżonego. Po pierwsze, kara łączna pozbawienia wolności, nie przekraczająca stopnia winy i społecznej szkodliwości, ale poprzez represję mogąca utrwalić w oskarżonym, który reaguje popędowo, mechanizm strachu przed powrotem do więzienia, a ponadto zabezpieczająca oskarżonego przed piciem alkoholu. Po drugie, po opuszczeniu zakładu karnego, środek zabezpieczający w postaci terapii, który stanowi praktycznie jedyną szansę, aby pozytywne dla oskarżonego schematy postępowania w postaci przyjmowania leków i abstynencji kontynuować także w warunkach wolnościowych.

Z tych powodów, sąd, prócz kary łącznej pozbawienia wolności, uznał za konieczne zastosowanie środka zabezpieczającego, o czym orzekł w punkcie IX części dyspozytywnej wyroku.